

Descens per la llodriguera

L'Alícia començava a cansar-se d'estar sense fer res al costat de la seva germana a la riba del riu. De tant en tant, feia un cop d'ull al llibre que aquella llegia, però no hi havia ni dibuixos ni diàlegs. «I per a què serveix un llibre», va pensar, «que només té lletres?».

Així doncs, mentre considerava, dins de les seves possibilitats, ja que la calor del dia feia que se sentís endormiscada i feixuga, si el plaer de teixir una garlanda de margarides la compensaria de la molèstia d'haver-se d'aixecar a collir-les, de sobte un Conill Blanc amb ulls de color rosa va passar molt lleuger pel seu costat. Res de destacable no hi hauria hagut en aquest fet si no fos perquè va sentir que el Conill es deia a si mateix: «Ostres, arribaré tard!». I, en dir-ho, va treure de la seva armilla un rellotge de butxaca, el va mirar i es va apressar encara més. Aleshores, l'Alícia va fer un salt, ja que mai no havia vist abans un Conill amb un rellotge de butxaca, i molt encuriosida va seguir-lo, just

en el moment en què el Conill entrava en una llodriguera que hi havia a sota d'una bardissa.

No s'ho va pensar dos cops i el va seguir, sense plantejar-se com caram podria sortir d'aquell forat. La llodriguera s'endinsava per un túnel recte durant un tram, però de sobte queia en vertical i l'Àlicia es va veure caient cap avall per un pou profund sense poder parar, però prou a poc a poc com per veure que a les parets hi havia armaris i prestatges plens de mapes i quadres. En un hi havia un pot que deia *Melmelada de taronja*, però, quina pena!, era buit, així que el va deixar en un altre prestatge: «Bé», es va dir, «després d'aquesta caiguda, ja no tinc res a témer si caic per les escales! Que valenta es pensaran que sóc a casa! Encara que jo no penso dir res d'això».

Avall, avall, avall. «És que aquest descens no s'acabarà mai? Em pregunto quantes milles¹ dec haver baixat. Ja dec ser a prop del centre de la Terra. Vejam, això serien quatre mil milles». L'Àlicia havia après coses com aquesta a l'escola, i malgrat que no era el millor moment per demostrar els seus coneixements, perquè allà no hi havia ningú per escoltar-la, sí que era una bona oportunitat per posar-los en pràctica. Al cap d'una estona, va continuar la seva reflexió: «M'agradaria saber si estic travessant la Terra en línia recta. Que divertit seria aparèixer entre la gent que camina de cap per avall! Em sembla que es diuen els Antipàtics». Es va alegrar que no hi hagués ningú escoltant-la, perquè el nom no li va sonar gaire bé. «Hauré de preguntar el nom del país: “Sisplau, senyora, això és Nova Zelanda o Austràlia?”», i en dir-ho intentava fer una reverència. Us imagineu com es pot

¹ Milla: Unitat de longitud equivalent a 1.600 metres, si és terrestre, i a 1.850 metres, si és marítima. Unes altres mesures similars del sistema anglosaxó que trobarem són aquestes: la iarda, que equival a 91,5 centímetres aproximadament, el peu, que equival a 30 centímetres, i la polzada, que equival a 2,5 centímetres.

fer una reverència mentre un està caient? «I que ignorant pensaria que sóc! No, mai no preguntaré això; esperaré a veure-ho escrit en algun lloc».

Avall, avall, avall. No hi havia res més a fer; així que l'Alicia va continuar parlant amb ella mateixa: «La Dina em trobarà a faltar molt aquesta nit». La Dina era la seva gata. «Espero que es recordin de posar-li el seu platet de llet a l'hora del te. Dina estimada, m'agradaria que fossis aquí amb mi. No hi ha ratolins en l'aire, però podries caçar ratpenats; s'assemblen molt als ratolins. Però els gats mengen ratpenats?». I com que li anava venint son, va continuar repetint: «Els gats mengen ratpenats?». I de vegades: «Els ratpenats mengen gats?». Com que no podia contestar cap pregunta, tant li feia de quina manera les fes.

I de cop i volta, zas!, va caure damunt d'una pila de branques i fulles seques. La baixada havia acabat. No s'havia fet ni una esgarrapada, així que va saltar i va mirar cap amunt, però tot era fosc. Davant d'ella s'obria un altre llarg passadís i va veure com el Conill Blanc hi entrava. Sense perdre un instant, el va seguir i va sentir que deia: «Oh, per les meves orelles i els meus bigotis, que tard que és!». Però quan va girar una cantonada, el Conill havia desaparegut. L'Alicia es va trobar en una sala llarga i baixa, que estava il·luminada per una filera de llums que penjaven del sostre. Hi havia diverses portes al voltant de la sala, però totes eren tancades. Després d'haver-ho comprovat una i altra vegada, se'n va anar tota trista al centre de la sala. No sabia com sortiria d'allà. Llavors, es va fixar en una tauleta de vidre a sobre de la qual hi havia una diminuta clau d'or i el primer que va pensar és que correspondria a alguna de les portes. Però no! La clau era massa petita. No obstant això, en una segona exploració es va adonar que darrere d'una cortina hi havia una porta petitona que no havia vist abans. Va provar la clau i amb gran alegria va veure que era la seva.

L'Àlícia va obrir la porta i va descobrir que donava a un passadís no més gran que una rateta. Es va agenollar i va poder veure que a l'altre costat del passadís hi havia el més preciós jardí que mai havia vist. Com desitjava sortir d'aquella sala fosca i poder passejar entre la catifa de flors de colors i fonts fresques! Però amb prou feines podia ficar el cap pel forat de la porta. «Oh! Si pogués plegar-me com un telescopi», es va dir. «Si sabés com, ho faria». Perquè a l'Àlícia li havien passat tantes coses sorprenents últimament, que havia començat a pensar que només molt poques eren realment impossibles.

No tenia sentit esperar al costat de la porteta, així que va tornar a la taula, confiant a trobar una altra clau o, potser, un llibre d'instruccions per plegar les persones com si fossin telescopis. En aquell moment va veure una ampolleta damunt la taula, que, sens dubte, abans no hi era, i del coll penjava una etiqueta que deia *BEU-ME*, amb aprimorades² lletres majúscules impreses.

Estava molt bé això que digués «BEU-ME», però l'Àlícia era prou llesta com per no fer-ho a corre-cuita: «No; primer la miraré bé», es va dir, «no fos cas que digui *Verí* per algun lloc», ja que ella havia llegit algunes històries de nens que havien resultat cremats o menjats per les feres o altres coses horribles, i tot perquè no van seguir les normes que els grans els havien ensenyat, com, per exemple, que un atiador roent crema si s'agafa molta estona, o que si et fas un tall profund en un dit sagna, o que si beus un verí, el més fàcil és que tard o d'hora et faci mal.

Però aquell pot no deia «Verí», així que l'Àlícia es va atrevir a tastar-lo i, com que era molt bo —el seu sabor era una barreja de pastís de cireres, crema, pinya, gall dindi rostit, caramel i torrada

²Aprimorat: Ben elaborat quant a la seva finor o delicadesa.

amb mantega—, de seguida se'l va acabar. «Quina sensació tan curiosa! Em dec estar plegant com un telescopi».

I, efectivament, s'havia encongit fins a deu polzades, i la seva cara resplendia, ja que va pensar que ara tenia la mida justa per passar per la porteta i entrar al preciós jardí. Però encara es va esperar una mica més per comprovar si continuava minvant; se sentia nerviosa perquè no sabia quin seria el final del procés: «A veure si em consumiré com una espelma. I llavors què em passarà?», es deia, mentre intentava imaginar-se com deu ser una flama quan l'espelma s'ha apagat, ja que no recordava haver vist mai això.

Com que al cap d'una estona va veure que no passava res més, va decidir entrar al jardí; però, pobra Alícia!, quan va arribar a la porta es va adonar que havia oblidat la clau. Va tornar a la taula, però no podia agafar-la; la veia a través del vidre i va intentar escalar una de les potes, però relliscava. Ho va intentar una vegada i una altra fins a acabar esgotada i, aleshores, es va asseure a terra i va començar a plorar.

«Vinga, no serveix de res plorar així!», es va dir amb severitat. «T'aconsello que paris ara mateix!». Generalment es donava molt bons consells, encara que rarament els seguia, i de tant en tant es renyava amb tanta duresa que li saltaven les llàgrimes. I fins i tot una vegada recordava que havia intentat donar-se una bufetada per haver-se fet trampes en una partida de croquet³ que jugava contra ella mateixa. Perquè aquesta curiosa noieta era molt aficionada a jugar a ser dues persones. «Però ara no serveix de res», va pensar, «pretendre ser dues persones, ja que de mi no n'ha quedat prou com per ser-ne una!».

³Croquet: Joc anglès que consisteix a impulsar amb una maça unes boles de fusta per fer-les passar per sota d'uns arcs clavats a terra, seguint un itinerari marcat i unes regles determinades.

Poc després, els seus ulls van topar amb una capseta de vidre que hi havia a sota de la taula; la va obrir i hi va trobar un pastís amb un adorn de crema que deia *MENJA'M*. «D'acord, et menjaré», es va dir. «Si em fa créixer, aconseguiré la clau, i si em redueix encara més, m'esmunyiré per sota de la porta. Així que no m'importa què em passi, perquè sigui com sigui aniré al jardí».

Va mossegar-lo i es va dir ansiosament: «Per on? Per on?». I es va col·locar una mà al cap per comprovar per on creixeria; però la seva mida no va variar i això la va sorprendre. Quan es menja pastís, un espera que passi alguna cosa extraordinària; de manera que li va semblar completament insípid i estúpid que la vida continués el seu curs com sempre. Per tant, en un tancar i obrir d'ulls es va cruspir el pastís.